

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **JUDr. Ing. J. Š.**, zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 819/43, Praha 1, proti žalovanému: **ministr vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 3. 7. 2025, čj. MV-29025-9/SO-2025, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2026, čj. 3 Ad 9/2025-31,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2026, čj. 3 Ad 9/2025-31, **se ruší.**
- II. Žaloba **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zopakoval závěry vyplývající z jeho ustálené judikatury. Žaloba podaná proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu je v zásadě nepřipustná, neboť se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního.

[2] Žalobce měl při výkonu funkce ředitele Úřadu pro zahraniční styky a informace nakládat se služebními finančními prostředky v rozporu s právními a vnitřními předpisy. Na financování záchranné fáze projektu SOFA, zpravodajský svazek SB-1093 GYM, schválil

poskytnutí částky v celkové výši 30 000 000 Kč, přičemž nezajistil řádnou dokumentaci této transakce a ani relevantní návratnost nebo zajištění poskytnuté částky. Tím měl porušit § 94 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dál jen „zákon o služebním poměru“).

[3] Nový ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace (dále jen „ředitel“) vydal rozhodnutí, kterým žalobci a dalším dvěma bývalým příslušníkům Úřadu pro zahraniční styky a informace uložil povinnost společně a nerozdílně nahradit škodu způsobenou České republice ve výši 30 000 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání všichni tři účastníci řízení. Žalobce specificky namítal nicotnost prvostupňového rozhodnutí. Měl za to, že v jeho věci měl v prvním stupni rozhodovat ministr vnitra, neboť podle § 2 odst. 2 zákona o služebním poměru *ve věcech služebního poměru ředitele bezpečnostního sboru jedná a rozhoduje jménem státu ministr, jemuž je ředitel bezpečnostního sboru odpovědný za činnost bezpečnostního sboru nebo z výkonu funkce podle zvláštního právního předpisu* a podle § 4 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky je ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace z výkonu své funkce odpovědný ministrovi vnitra.

[4] Ministr vnitra vydal v záhlaví uvedené rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí ředitele a věc mu vrátil k novému projednání. Ministr shledal, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Ředitel podle něj nedostatečně zjistil skutkový stav a nevypořádal se s námitkou promlčení. Námitku nicotnosti však důvodnou neshledal. Vyložil, že žalobce již není a ani v době zahájení správního řízení nebyl ředitelem Úřadu pro zahraniční styky a informace. Pro určení věcné příslušnosti je proto možné vyjít z § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle kterého *ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak*. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, v níž namítal nicotnost obou správních rozhodnutí.

[5] Městský soud žalobě vyhověl. Shledal, že rozhodnutí ministra vnitra i ředitele jsou nicotná pro absolutní nedostatek věcné příslušnosti (§ 77 odst. 1 správního řádu). Podle městského soudu ve věci neměl rozhodovat v prvním stupni ředitel, nýbrž ministr vnitra.

[6] Podle městského soudu je odpovědnost za škodu, kterou měl žalobce ve funkci ředitele Úřadu pro zahraniční styky a informace způsobit, věcí služebního poměru. Odpovědnost z funkce je pak kategorií hmotného práva, která je kritériem pro určení věcné příslušnosti. O právech a povinnostech, které vyplývají z této odpovědnosti, jedná a rozhoduje ministr vnitra (§ 2 odst. 2 zákona o služebním poměru ve spojení s § 4 odst. 3 zákona o zpravodajských službách České republiky). Na tom nemůže podle městského soudu nic změnit ani skutečnost, že žalobce již není a ani v době zahájení správního řízení nebyl ředitelem Úřadu pro zahraniční styky a informace. Věcná příslušnost musí být vždy stejná. Nemůže záviset na trvání funkce ředitele Úřadu pro zahraniční styky a informace.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[7] Žalovaný (stěžovatel) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost. Má za to, že:

pokračování

1. Ředitel byl k vydání napadeného rozhodnutí příslušný podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru, protože žalobce už není a v době zahájení řízení nebyl ředitelem Úřadu pro zahraniční styky a informace.
2. Městský soud o probíhajícím soudním řízení nevyrozuměl zbylé dva účastníky správního řízení. Ti ale přicházeli v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení. Dopustil se tím procesního pochybení.
3. Rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný z důvodu vnitřní rozpornosti. Z rozsudku totiž není seznatelné, zda jsou rozhodnutí nicotná pouze ve vztahu k žalobci nebo ve vztahu ke všem účastníkům správního řízení.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Je tomu tak ale z jiných důvodů, než jaké uplatnil stěžovatel.

III.a Žalovaným měl být ministr vnitra

[10] Nejvyššímu správnímu soudu v první řadě neuniklo, že městský soud označil v rozsudku jako žalovaného nesprávný správní orgán.

[11] Podle § 69 soudního řádu správního je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným *správní orgán, který rozhodl v posledním stupni*. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. května 2015, čj. Nad 288/2014-58, č. 3257/2015 Sb. NSS, vyplývá, že pojem správního orgánu je třeba vnímat především v rovině kompetenční. Správním orgánem je svazek kompetencí určitého typu (blíže také rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2023, čj. 6 As 276/2022-21, body 9-11 a judikatura v nich citovaná). Z této judikatury vyplývá, že kompetenci rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů mají jednotliví služební funkcionáři. Ti jsou správním orgánem, a tedy žalovaným ve smyslu § 69 soudního řádu správního.

[12] V nyní posuzované věci měl tak být žalovaným v řízení před Městským soudem ministr vnitra. Městský soud však v rozsudku označil jako žalovaného Ministerstvo vnitra. Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda mohlo mít popsání pochybení vliv na zákonnost rozsudku městského soudu.

[13] Pro určení, jestli se jedná o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozsudku, je podstatné, zda skutečný žalovaný (tj. služební funkcionář) v řízení před městským soudem fakticky jednal, a mohl se tak k věci vyjádřit (rozsudky Nejvyšší správní soud, čj. 6 As 276/2022-21, bod 14; a ze dne 12. 10. 2020, čj. 8 As 159/2018-44, bod 10). Žalobce označil v žalobě jako žalovaného ministra vnitra. Městský soud při přípravných úkonech označil jako žalovaného ministra vnitra a jako s žalovaným s ním komunikoval (za žalovaného přitom jednala ředitelka odboru právního). Neodepřel tedy žalovanému možnost se k žalobě vyjádřit. Procesní práva žalovaného tak nebyla zkrácena. Nejvyšší

správní soud proto uzavírá, že městský soud v označení žalovaného v rozsudku sice pochybil, ale to není důvodem pro zrušení jeho rozsudku.

III.b Městský soud měl žalobu odmítnout

[14] Důvodem pro zrušení rozsudku městského soudu je skutečnost, že městský soud věcně přezkoumal rozhodnutí, které nemohlo být předmětem soudního přezkumu.

[15] Rozhodnutí, které může být předmětem soudního přezkumu před správními soudy, definuje § 65 odst. 1 soudního řádu správního *jako úkon, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti*.

[16] V § 70 soudního řádu správního jsou uvedené tzv. kompetenční výluky, tzn. vynětí z pravomoci správního soudnictví. Ze soudního přezkumu jsou mj. vyloučeny úkony správního orgánu, které vůbec nejsou rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního, protože se jimi nezakládají, nemění ani neruší ani závazně neurčují subjektivní veřejná práva nebo povinnosti [§ 70 písm. a) soudního řádu správního]. Podle § 68 písm. e) soudního řádu správního pak platí, *že je žaloba nepřijatelná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno*.

[17] Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo v odvolacím řízení zrušeno prvostupňové rozhodnutí správního orgánu a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Takové rozhodnutí totiž není konečné, nýbrž naopak předpokládá, že řízení bude dál před správním orgánem prvního stupně pokračovat. Zrušující rozhodnutí odvolacího orgánu tak v této fázi nic nemění na subjektivních veřejných právech účastníků správního řízení, neboť se tímto rozhodnutím nezakládají účastníkům s konečnou platností práva ani povinnosti (rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2014, čj. 10 As 33/2014-34, bod 12; ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 30/2010-219; či ze dne 14. 5. 2008, čj. 2 As 37/2007-111, jehož závěry potvrdil Ústavní soud v usnesení ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 2092/08).

[18] Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce ve své žalobě směřoval k vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí o odvolání, jakož i prvostupňového rozhodnutí. Posouzení případné nicotnosti správního rozhodnutí je součástí jeho věcného přezkumu, a proto otázku případné nicotnosti lze zvažovat pouze v případě, že jsou splněny veškeré podmínky řízení (rozsudky NSS ze dne 22. 8. 2006, čj. 5 As 67/2005-88; ze dne 14. 5. 2014, čj. 10 As 33/2014-34, bod 14; ze dne 14. 1. 2022, čj. 3 As 135/2020-44, body 17-21).

[19] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud v projednávané věci nebyl oprávněn pro nedostatek podmínek řízení věc meritorně posoudit a ani vyslovit případnou nicotnost rozhodnutí správních orgánů. Byly totiž splněny důvody pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) soudního řádu správního, protože žalobce napadl žalobou rozhodnutí, které není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1

pokračování

soudního řádu správního. S ohledem na uvedené nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu nic jiného než napadený rozsudek městského soudu zrušit.

[20] Z ustanovení § 110 odst. 2 soudního řádu správního vyplývá, že pokud Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského (městského) soudu, *může současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu sám o žalobě nebo návrhu rozhodnout, pokud byly pro takový postup důvody již v řízení před krajským soudem a jestliže dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout.*

[21] V projednávané věci byly již před městským soudem dány důvody pro odmítnutí žaloby. Žalobce napadl žalobou rozhodnutí stěžovatele, které není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Tato skutečnost je zřejmá jak ze soudního, tak správního spisu. Ostatně ani mezi žalobcem a stěžovatelem není sporu o tom, že stěžovatel napadeným rozhodnutím zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil řediteli Úřadu pro zahraniční styky a informace k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto o žalobě sám rozhodl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) soudního řádu správního tak, že se odmítá.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a rozsudek městského soudu zrušil. Jelikož byly již v řízení před městským soudem splněny podmínky pro odmítnutí žaloby, rozhodl v souladu s § 110 odst. 2 soudního řádu správního zároveň tak, že se žaloba odmítá podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) soudního řádu správního.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 110 odst. 3 věty druhé soudního řádu správního a podle § 60 odst. 3 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti, neboť žaloba byla odmítnuta (shodně rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2020, čj. 4 Azs 187/2020-30, bod 18).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. června 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu